

το μηδεν
νοτες απεγνωσμενες.

Δεν είναι η πεθιμια του ακμαιου που
μας φαρμακωσε
Ξερω κατι αλλες επιφανειες
που μας φθονουν γιατι επιζησαμε
και μας χτυπουν στον υπνο
οι ασεβεις
Λαθειουν ποτε ποτε οι ανθρωποι
συχωρα με
και ξαπολουνται αλογατα για να μας
διαμελισουν.

Σελιγη φιλη μου πως ξεχαστηκαμε.

Ανοιξε θυγατρες και για με
Εδω μες στα λεπτρα μου παλαμοχερα
κοιμισα φωσφορο πολυ και υγρασια
Με τσες αποχες
μπορει να μη γουρμασουν αλλα σπερ-
ματα.

Δεν εσωκλειω παρηγοριες.
Λεω μοναχα πως απαιτειται για ολους
μουσικη
ν αρμυρισει τη γλωσσα.

Ο φλοιος πλαστουρηθηκα αργος
μη χειροτερα
και βαθια μου αγρυπνουν φυσαλιδες
θανατου.

Εγω δεν εχω αλλην ευκη να φυγα-
δεψω.

Μενω στις φασκιες με αδιχοτομητη
σαρχα
μα το καταγμα ετουτο στη φτερνα
να ναι: αραγε απ την πολλη επαναλη-
ψη;

Δεν ημιον τοπιου ηδονη.
Αποκαλυφθηκα το ελαχιστο μεριδιο
του ασπασμου της.

ΚΑΤΑ ΜΟΝΑΣ

«καδδεκεται μελαινα πολλων αχεων ε-
πανσθη» Σαλφο

Ειναι η οσημη του ανεγγιχτου
και προπαντων η νυχτα

αιχμαλωσια η τιμιωτερη για τα ομμα-
τα μας.

Μη με νομισετε βροχη εκ των ανω

Ετσι πολυ που μου εμφυσησαν θανατο
αστοχησε το μεγα πελμα να με παφει
κι αποβαλε η θαλασσα
ο,τι επιουσιο
οχι πλεον τις μικρες μας ψυχες
μα εκεινη τη μεγαλη πικρα που μας
ματωσε.

Στο μεσο εδω
δεν υπαρχει σκοτος ουτε καλλος κανενα

μα ο τροπος μου την αποστεφρωσε
που ηταν ως χτες λεπτομερεια δα-
κρυων

και παλι λεω θα ξεβαφει
τρανη
οσους βλεπει
να πιστεψω και τη δικη σου επιτελους
ισχυ

παντα
πριν και μετα μας
πως κοιμιαζεται.

Δημητρης Κατσαγανης

ΔΕΘΗΚΑ

Δεθηκα στην ακρη
του γενιου
που οργωνε
το χερσο με τις πετρες.
Πανω στο πανι
που τρωγαμε
στης παλησοελιας το μισοισκιο
ενα μυρμηγκι μαυρο
σου κυλαει το δικο του.

25.6.79

ΓΙΑΤΙ

Φυλακισημενο
το νερο
κρατας στη στερνα.